

SANTA BÀRBARA

full parroquial

VILAFRANCA DE BONANY
DIP. LEG. 26 - 1980 NUM. 69 JULIOL 1985

/ano /ayé 86

VICTIMES CULPABLES

Canvi de noms dels carrers, és l'encapçalament d'un article molt ben embastat que ha publicat a la quarta pàgina del darrer número, el 68, la revista Santa Bàrbara.

El canvi de noms dels carrers és bona ocasió per l'articulista per fer una abultada alabança al franquisme i donar a l'antic règim una imatge de pau social, de progrés i benestar, desaparescuda ara, segons pareix, en la democràcia.

Les referències d'enyorança a la dictadura, que amb eleccions lliures i democràtiques va esser rebujada per la gran majoria dels espanyols, ha despert els sentiments de les famílies de la vila que al llarg de 40 anys han estat condemnades al silenci. Els homes i les dones que durant tant de temps varen sofrir en carn viva la falta de llibertat d'expressió, contemplen ara orgullosos les meravellouses gradeses de la democràcia que, no solament admet alabances, sinó també permet que es pronunciïn en tota llibertat els qui la desprecien.

Lògicament les regles del joc de la democràcia estan molt allunyades de les de la dictadura, Amb tota tranquil·litat l'autor de l'escrit ha pogut expressar la seva opinió i fer forta crítica al canvi de noms dels carrers. Amb tota desimboltura s'ha pogut esplaiar dient que el canvi de noms dels carrers "és perdre el temps i els doblers, ofenen persones i sembren discòrdies". És il·lusió dels devots de la dictadura que els rètols dels seus capdavaners presidesquin permanentment les places i carrers del poble. Sense malícia, amb senzillesa i amb el major respecte que mereixen les persones al servici de l'església i amb més atenció encara si són fills del mateix poble que en la doctrina cristiana amb les mans m'inculcaren els nostres avantpassats em permet donar un repàs en el seu expresat punt de vista, que si va a dir ver, desgraciadament existeix una abultada diferència de criteri.

Certament és una sorpresa que els seguidors del franquisme justament ara hagin tornat tan sensibles en gastar uns do-

blers per canviar les plaques dels noms dels carrers, quan amb el franquisme, que existia la misèria més espantosa, fins i tot que en ocasions els pares havien de colgar els fills sense sopar, feren cas omís a la part pecuniària i sense ningú piular varen esser decantats de les places i carrers els noms primitius per col·locar-hi en el seu lloc els principals dignataris de la dictadura. És lògica ara la decisió presa pels ajuntaments democràtics que les places i carrers siguin presidits per personatges de la cultura que ens representin a tots. Cada cosa en el seu lloc. En la dictadura els dictadors. En la democràcia els demòcrates.

Fer el que jo dic i no facis el que jo faig, és norma de tota dictadura. L'apassionada propaganda exaltant contínuament els seus encerts ha suposat convertir el país en un fals paradís. Encara en temps de la cartilla de racionament que la gent havia de fer cua per una petita grapada d'arròs ja hi havia el costum de dir que la gent estava bé. No és d'estranyar que una part de la societat, mentalitzada que llavors no hi havia problemes ara està en la creença que tots els mals que patim és per culpa de la democràcia.

No s'ha d'oblidar que les persones que no varen viure els anys de la forta repressió franquista no poden jutjar de prim compta els magres valors de la dictadura implantant un terrorisme d'estat. En la contrapartida hi ha les grandeses de la democràcia que amb els deu anys d'existència no ha tret a la força ningú de ca seva.

Mentre les poques persones que encara quedam d'aquella tragèdia no contenen sense apassionament les coses tal com succeïren la població estarà confusa i desorientada. Sempre hi haurà la tendència d'acusar-nos mútuament dels mals que patim. Els vençuts de la guerra continuarem ballant amb les més lletges i seguirem essent víctimes i culpables.

Bartomeu Estrany

EN MEMORIA DE MON PARE I MUMARE

Ara vos vaig a contar
lo que passà a mon pare
i també part a mumare,
que a tots dos els tocà.

No n'estic empegueïda,
ni tampoc me'n vui amagar,
jo n'estic ben agraïda,
d'esser fia d'un republicà.

Quan se mogué es "moviment"
ell era republicà
per un ideal lluità
sense cap arrepeniment.

Però prest els tocà,
el passar per s'agonia
que es poble els tenia
preparats per ells passar.

Un diumenge, es dematí,
quan a missa se'n va anar
un falangista hi va anar
i tant fort li va pegar,
que casi mort el deixà.

I aquí ja va anar de bo,
els dos partits a fer guerra,
els de dretes era es bo
i els dolents es d'esquerres.

Per ses idees tan nobles,
que mon pare va lluitar,
ho dic amb totes ses forces:
va esser un homo d'admirar.

Es meus pares m'ensenyaren
a fer bonda i perdonar,
i també a no robar,
i llavors sebre oblidar
an es qui mos maltractaren.

Es de dretes s'ajuntaren
i feren reunió,
i es tema que tractaren,
ja era el de matar-lo.

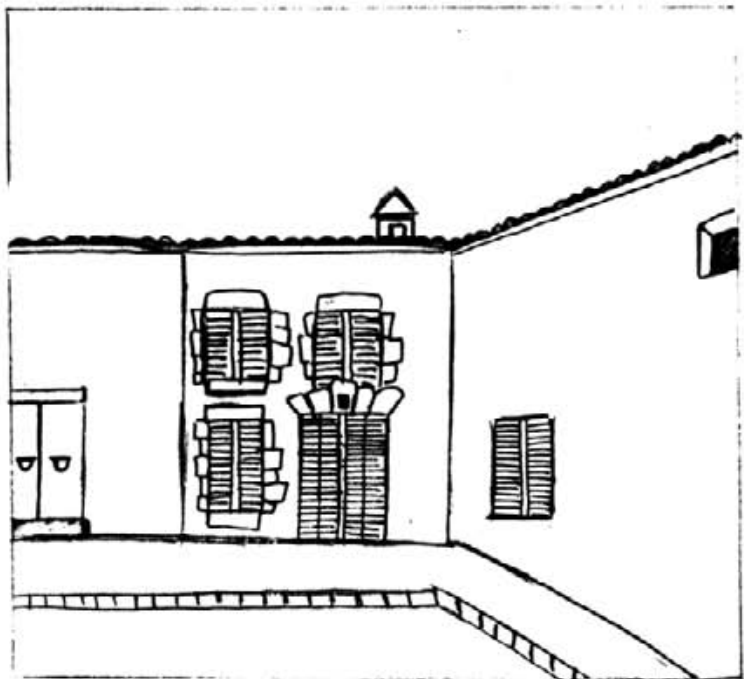
Però Déu no desampara
perquè se serví d'això,
una persona escoltava
i el va anar avisar de debò:
"Andreu te vénc a avisar,
que, si pots fugir, te'n vas,
que allà dedins has parlat,
de què t'han de venir a agafar,
per llavors dur-te a matar."

Jo crec que ell va pensar:
"Val més agafar i partir,
que entretenir-me aquí
mirant sa causa que va,
per fer-me patir i morir",
i crec que la va encertar
perquè, és ver que va sofrir,
però de la mort se n'escapà.
Cap a Sineu se'n va anar,
a ca un cunyat que tenia,
per veure si ell tendria
un lloc per on amagar,
i, com si fos un germà,
una cova li va dar
que a So'n Russinyol tenia,
perquè ell pogués estar
segur de poder escapar
de sa gent que el perseguia.

Passà un dia i un altre,
passant fred, vent, aigo, pols, fosca,
por, soledat i agonía,
segur que allò ja seria
es final d'aquesta vida,
per ja donar pas a s'altra.

Però aquí m'entretenc,
per poder-vos explicar,
de lo que se'n va cuidar
es seu cunyat d'anar a guaitar
i dur-li es plat de calent,
i en bastant d'agraïment
ses gràcies li vui donar,
que mai no se podrà pagar,
ni volent, ni no volent.

ANTONIA BOVER MUT
(continuarà)

EL GREENPEACE I LA SEVA ACIÓ A L'ILLA DE CABRERA

Dia 3 de juny el "Sirius" abandonà el Port d'Alacant per dirigir-se a Itàlia. Dins aquest recorregut es faria escala a Balears, illes en què succeïren una sèrie d'esdeveniments decisius per a la conservació de l'espai natural de Cabrera.

La intervenció, per part de Greenpeace i amb la col.laboració del G.O.B. (Grup d'Ornitologia Balear), en protesta cap a les maniobres militars que habitualment es realitzaven cada any a l'esmentada illa va començar a prendre forma dia 7 de juny, quan tres joves ecologistes amb la seva corresponent indumentària alpinista, penjaven a les murades del Parc de la Mar una espècie de cartell en el qual, textualment, s'anunciava:

"Suspensió de les maniobres militars"

"Cabrera Parc Natural"

"Salvem el Mediterrani"

Però les accions d'aquests grups ecològics, i en especial de Greenpeace, no es faran notar de manera especial fins el dia 10 del mateix mes, data en què el "Sirius" es dirigirà a Cabrera, per protestar, com he dit abans, contra les maniobres militars que, des del diumenge dia 8, s'estaven fent en aquesta zona.

Aquestes maniobres, segons s'ha manifestat, són d'una certa importància bèl·lica ja que en elles hi participen uns 1.500 soldats juntament amb algunes unitats de l'exèrcit de terra i diversos vaixells de l'Armada.

Degut a les contínues pressions dels ecologistes, dia 11 de juny, el Ministeri de Defensa assegurà que hi hauria una suspensió de les maniobres militars que havien de continuar fins el dia 15. Aiximateix, el representant de Madrid a Palma comunicà que el Ministeri de Defensa acceptava constituir una comissió multilateral, amb participació de Greenpeace, en la qual es debatiria l'efecte de les maniobres damunt l'ecosistema de l'illa.

Però semblava que les coses no anaven tan bé com la situació aparentava ja que el proper dia 12 el Comandant General donà a la premsa unes declaracions que dugueren a una confusió total:

L'acció dels ecologistes que intentaren aturar les maniobres militars de Cabrera provocà una promesa governamental a Greenpeace en el sentit de suspendre-les, però, segons declaracions del comandant, els militars afirmen que no saben res mentre que el Delegat del Govern i Defensa es contradiuen.

Malgrat aquests esdeveniments, Greenpeace intenta, després de la finalització de les maniobres militars, la declaració de Cabrera com a Parc Nacional Marítim Terrestre afirmant que tanmateix no acabaran la seva campanya que duen a terme fins aconseguir els seus propòsits. Esperem que aquest somni es converteixi en realitat, ajudant tots amb la pertanyent col.laboració que no es destruesqui una de les poques relíquies naturals que encara es poden conservar dins unes illes assejades pels hotels i moltes altres urbanitzacions turístiques.

Andreu Bauzá Sastre

SA DRAGONERA

El dia 13 de juliol hi haurà un grup de vilafranquers que anirem de visita a Sa Dragonera, uns dels pocs llocs verjos que tenim als nostres voltants, gràcies a la gran tasca que fa el G.O.B. i la gran multitud de persones que acudiren a les manifestacions en contra de la seva urbanització. Per tant hem volgut que, abans d'anar-hi, coneguèssim algunes de les seves característiques, i per això, res millor que transcriure el que d'ella ens diu la Revista Integral: "Sa Dragonera està situada a la punta més occidental de l'illa de Mallorca, entre aquesta i el sol quan es pon, aparentment a prop pels profans que aguaiten per curiositat i que mai travesen el Freu. El canal dona pas al gran corrent del Nord que passa arrossegant tot quan troba, de tant en tant, i sense avisar. Els homes de la mar tenen pel lloc el respecte que exigeix la tradició: els ofegats apareixen a les costes africanes. Així es posà sota la protecció de Sant Telm, pare i patró dels navegants

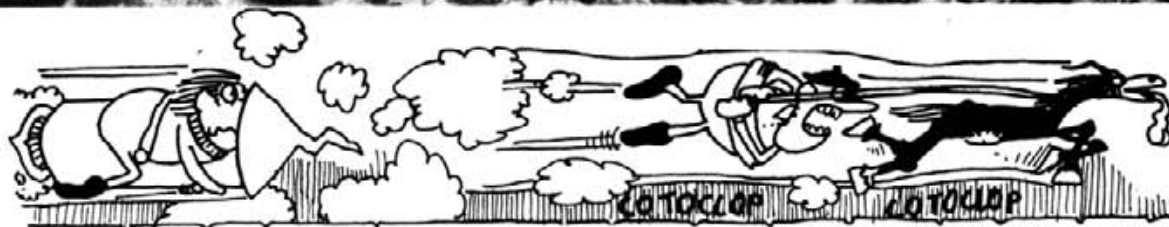
substitut de déus més antics i més o menys eficaços. En aquesta petita badia oberta, es troba l'illa anomenada Pantaleu, l'única que queda de les cinc ciutats fundades pels grecs que donaren nom també a la resta de les roques anomenant-les: Costa dels Grecs!.

Podriem dir que Sa Dragonera no fou lloc de corsaris, sinó pesebre d'homes poc aptes per complir obligacions de pagesos o d'esclaus, assumptes aquests quasi idèntics en aquell temps i en aquest nostre d'ara.

Contra els corsaris i pirates que s'acostaven a Sa Dragonera es preocuparen els Bisbes de Barcelona que posseïren l'illa successivament, nomenant batles i vigilants i construint-hi talaies i canons".

Bé, si Déu ho vol, i no ens passa el que diu la tradició (els ofegats...) en el proper número us podrem contar qualche cosa més, perquè llavors ja hi haurem anat.

Bàrbara Sastre

CONVERSAM AMB...

Ara que ha arribat l'estiu i les vacances han fet presència a l'escola i el tema és fresc hem volgut parlar amb el president de l'associació de pares Pep Mascaró Martí, perquè ell més que ningú sap com es troba avui l'escola i els problemes amb què s'ha d'enfrontar.

- Quina missió té el president de l'associació de pares d'alumnes?

- El president té com a missió fer feina per l'escola, ajudar als mestres amb els seus problemes d'escola, però crec que només hauria d'esser un més, dels pares.

- Per què creus que el president hauria d'esser un més dels pares?

- Crec que amb la col.laboració de tots es podria dur amb més eficàcia aquesta tasca.

- I xerrant de la participació dels pares. Trobes que es preocupen per assistir a les reunions?

- Aquesta es una de les coses que volia dir, trob que hi ha molt poca participació per part dels pares dels alumnes. Basta dir-te que a una conferència que donà el dentista Galmés, es va convidar tot el poble, es posaren rètols a totes les botigues, cafès, fins i tot s'anuncià per Ràdio La Vila, doncs hi acudiren devuit persones majors i cinc al.lots.

Consider que tal cosa desanima tant al conferenciant, el qual va venir desinteressadament, com els qui l'organitzaren

- Pep, aquest any quines altres activitats s'han duit a terme?

- Per començar diré que la Directiva passada hi havia unes 200.000 ptes. però sabíem que durant aquest any haviem de pagar 400.000 ptes., només amb el personal de la pedagoga i la professora

de gimnàstica. En unes circumstàncies com aquestes haviem de pensar com cobrir aquestes despeses. Actualment això s'ha pagat degut a que "Sa Nostra" ens ha deixat aquesta quantitat de doblers fins que arribin les subvencions que hem demanat.

Dit en quina situació ens trobarem diré que aquest any hem organitzat "La setmana del llibre", en la qual cosa no es feren ganàncies però fou una activitat molt positiva. Hi hagué una gran col.laboració tant per part dels al.lots com de les persones grans.

- Referent a l'economia, En Pep em diu que amb el pressupost han de comptar en la quota mensual de la pedagoga i la professora de gimnàstica, despeses que a tots els altres llocs van a càrrec de l'Ajuntament i a Vilafranca són contractades per l'associació de pares. Si aquests costs es poguessen alleugerar aquests doblers es podrien destinar a altres activitats escolars.

- Quins projectes teniu per l'any que ve?

- Organitzar "La setmana del llibre", promocionar bastant l'esport escolar de tot tipus i també l'extra-escolar que referent a aquest demanaria bastant de recolzament als pares, i que per favor quan castiguin a un al.lot no

PEP MASCARÓ

el castiguin amb no anar a l'entrenament que això es sovint, tal cosa fa que no només perjudiqui a l'al.lot sinó també a l'equip, per tant d'aquesta manera es pot perdre l'entrenament, també s'ha donat la circumstància que moltes vegades els al.lots posen aquesta excusa.

Canviant de tema. Vosaltres podeu fer qualque cosa perquè no es canviï tant de mestres cada any?

- Si, crec que es podra fer qualque cosa, vaig anar a una reunió a Manacor en la qual digueren que el menys es quedin dos anys.

De cara a l'any que ve esperam poder comptar en la pedagoga i la professora de gimnàstica, les quals fan una labor molt satisfactòria. El que no sabem és si elles podran venir, en tal cas mirarem de cercar qualqu, ja que trobam que són activitats necessaries pels alumnes.

- Pep, que demanaries en els pares dels alumnes?

- Demanaria totes les suggerències que poguessin tenir els pares, si saben solucions, aportar idees, que de bon gust seran escoltades.

Gràcies i fins una altra.

Bàrbara i Maria Bel

EN EL COMBREGAMENT DE LA MEVA NETA MAGDALENA JAUME NIGORRA

*Bon Jesús que sou d'hermoset
que il.luminau totes ses coses
beneiu aquestes roses
que li dedic de tot coret.*

*Tu que has pres la comunió
i ara ets com ets angelets
voldria que es teus uiets
fossin es nostro mocadó.*

*Ets com un sol resplendent
que per tot dóna claretat,
deman a Jesús sacramentat
que te conservi s'enteniment.*

*M'agradaria viure a l'ample
i no tenir sa vida estreta
quan jo veig aquesta careta
tot es meu cor s'eixample*

*Amb un caramull d'arena
vaig fer una caseteta
pareis una purissimeta
quan jo te mir, Magdalena.*

*Quan nasqueres me varen dir
que pareixies un cunfit
però jo sempre lo que he dit
que te sembles a un xerefí.*

*Ets com una gota de roada
que brilla quan surt es sol
com una papaiona quan pren es vol
que, com més la mir, més m'agrada.*

*Ses papaiones volten i volten
i s'aturen p'es remellets
pareixen un estol d'angelets
que per tot t'enrevolten.*

*A jo me fan molta de falta
ets uis per mirar-te a tu
voldria que sempre poguessis dur
una rosa a cada galta.*

*Una rosa a cada galta
i un clavell en cada mà
jo t'ho voldria donar
perquè res te fes falta*

*Si jo tengués un cirerer
que estigués carregat de flor
faria una corona al teu cor
perquè te recordassis de jo
es dia que me moriré.*

*Diuen que es sol de primavera
dóna vida a totes ses roses
jo te diria tantes de coses...
però, en tens una altra a darrera.*

Jaume Nigorra

MALNOMS DE VILAFRANCA

EL PER QUÉ

D'AQUESTA SECCIÓ

Aquesta secció va néixer amb l'excusa, amb el pretext de parlar de l'origen i procedència dels malnoms de Vilafranca. La majoria d'assaigs que s'han fet damunt els malnoms, una branca de l'onomàstica, són aportacions a la filologia o lingüística. Els meus escrits no pretenen tant, sols salvar de l'oblit unes dades i notícies trobades en les fonts orals. Tant de bo, si aportassin un sol gra d'arena en el camp d'aquestes ciències.

El que voldria davant tot, és el meu desig, parlant dels malnoms de Vilafranca, donar un testimoni d'afecte i simpatia a totes aquelles famílies vilafranques, a tots aquells vilafranquers no il·lustres, que mai no tindran un carrer dedicat amb el seu nom, ni el seu retrat penjat en el Saló d'Actes de l'Ajuntament, ni el seu nom figurarà en la nostra història, gent totalment anònima gent que, dia a dia, any darrera any, va anar fent el que avui és Vilafranca, pares que lluitaren per surar una família quasi sempre nombrosa, per fer un poble més gran i millor.

Se'm podrà dir que parlant dels malnoms, no som objectiu, que sols parl del bo de la gent, que no pos un rigor crític. Record una frase de Benjamín Franklin: "No diré mal de ningú, i de tothom diré el bo que sé". Doncs això vull que sigui aquesta secció.

És possible que surtin dades o dates equivocades. Agrairé que m'ho digueu. És un risc, tenint en compte que en les meves recerques quasi sempre he acudit a les fonts orals.

Malgrat això, és el meu desig seguir, i retre així, a través dels malnoms, un petit homenatge a tantes i tantes famílies vilafranques que han anat fent el nostre poble.

Miquel Florit Huguet

PETIT RACÓ CERCANT...

O B R A : YO, EL REY

A U T O R : J. ANTONIO VALLEJO-NAGERA

E D I T A : EDITORIAL PLANETA

L'autor és un gran psiquiatra que alterna l'exercici de la medicina amb la pintura, és força conegut com un dels millors de tendència "Naïf", i el maneig de la ploma. Estam davant una personalitat, que amb qualsevol de les seves activitats seria conegut, car avui, resulta totalment impossible qualificar quina prima damunt les restants.

La seva especialitat mèdica li crea una forta inquietud per tot allò que se'n diuen els comportaments humans. La seva novel·la "Locos agregios", publicada l'any 1977, és d'una humanitat fora mida. Els personatges que descriu són tots de carn i os, vull dir que sap acostar-nos-els, i quasi els fa palpables al lector.

A "Yo, el Rey", que és una obra de força investigació històrica damunt la figura del germà de Napoleon Bonaparte. Un senyor que els mestres que tinguérem tots varen tenir bona cura de contar-nos anècdotes, (pot esser mentides, amb tota intenció), deixant caure allò de "Pepe Botella", com si fóra un rei embeneït i ridícul.

S'ha d'agraciar a l'autor que ens hagi apropiat a aquest personatge. Molt humà, ben conscient de la dificultat de la seva misió, car coneixia el caràcter del poble espanyol i tampoc ignorava les males arts emprades pel seu germà, l'Emperador, per tal que els reis i son fill, el Príncep d'Astúries, passassin la frontera, i abdicassin els seus drets reials.

L'obra està escrita en forma de diari, i resulta molt bona de llegir, a la vegada que aclareix qualcuna de les mil coses incomprensibles de la història de l'estat.

Gabriel Alzanillas

EN RAMON DE SA PENYA (I)

Va' esser un personatge que avui cal recordar per les seves especials qualitats naturals que tenia de defensa pròpia amb el caràcter d'esgrima que si hagués viscut al temps actual, sense dubte, hauria estat una figura destacadíssima, sota aquest concepte, ja que així el podríem qualificar pels moltíssims fets que li passaren durant la seva vida, tant per terres de Mallorca, com d'Amèrica, que anirem detallant en el present escrit i que sabem a través d'ell o de testimonis vidents dels fets. Anotarem els principals i que consideram que sobresurten per deixar constància d'ells, ja que segurament va esser protagonista de molts més, però per una circumstància o altra no es contaren, ja fos pel caràcter humil i senzill d'ell o perquè en una manera tan freqüent i pròpia de la seva vida que no li donàs importància al fet i que avui consideram que en tindria molta. Havia d'esser un home molt marcat i admirador de la justícia, ja que sota aquest signe, hi caben tots ells en defensa dels més dèbils i dels més necessitats la major part.

Entre els fets que més destacaren d'aquest home deixarem constància dels següents:

- 1.- Motiu d'anar a Cuba.
- 2.- Una brega a Cuba.
- 3.- Fet de Ses Arasses.
- 4.- Fet essent pastor a Horteta.
- 5.- Fet d'es plaer de Muro en es Mercat de Sineu.
- 6.- Fet amb En Miquel Penya.
- 7.- Fet d'Es Calderers amb En Cosme Sant Joan.
- 8.- Fet amb so verro d'Es Calderers.
- 9.- Fet d'es parei de bisties.
- 10.- Germana Maria.
- 11.- Mort de Ramon.

Direm d'ell que era fill de Joan i Antònia, de nom Ramon Gayà Bauzà, que va viure sempre a Sa Penya de Dalt, lloc que era propietat dels seus pares, i va viure sempre fadri, juntament amb el seu germà Guillem, casat amb Na Margalida Barceló Barceló, coneguda pel malnom d'Es Cremat o So'n Gil, per haver estat els seus pares pagesos d'aquestes possessions, matrimoni que va tenir vuit fills (quatre de cada classe), un dels quals, En Joan, que era el major dels fills, i segon del matrimoni, també va anar

a la Guerra de Cuba, de la qual en vingué bo i sa, es casà amb Na Catalina Jaume Mestre i varen tenir nou fills i morí als 90 anys d'edat. Varen tenir En Ramon i En Guillem una germana, Na Maria, que parlarem d'ella al punt deu d'aquest escrit, i de total la seva família. No varen sentir a dir mai que En Ramon festejàs cap al.lota, ni de prop ni d'enfora, Montuiri o Sant Joan, segurament que influïa molt els vuit anys que lluità a Cuba contra els insurrectes i ja fos massa major quan va venir o que trobàs que ja hi havia família a bastament amb tants de nebots, els motius no els sabem però sí que va esser sempre fadri. Va néixer del 1850 al 1855.

Per Joan Nicolau (Joan Torretes).

CORRECCIÓ DE BARBARISMES

referents a:

CAMP I PLATJA

Barbarisme	Forma correcta
ABONAR	adobar, femar
CENTENO	sègol
FIERA	fera
GANADER	ramader
GANADO	bestiar
ISLA	illa
MONTANYA	muntanya
PAJARO	aucell
PLAIA	platja
RED	xarxa, filat
SOMBRA	ombra
VERANEIG	estiuieg

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

PEP GARI, 2N. CLASSIFICAT CAT.(D) AL

II PREMI PLA DE MALLORCA

CICLISME

Amb motiu de la finalització de la II Volta Ciclista al Pla de Mallorca, patrocinada pel Consell Insular de Mallorca, vaig creure oportú fer una entrevista a un corredor, ja veterà en aquest esport, que hi va participar i que, per cert, va quedar en un bon lloc en la classificació del seu grup: En Pep Garí.

- Pep, de quantes categories es compon aquesta carrera?.

- En aquesta carrera hi ha cinc categories, classificades cada una segons l'edat dels seus components: de 14 anys fins a 18, dels 20 als 30, dels 30 als 40, del 40 per amunt i, finalment, n'hi havia una d'especial per als federats. Jo estava dins la categoria D, dels de més de 40 anys.

- Quina durada tingué aquesta volta ciclista?.

- Va durar sis diumenges, a cada un dels quals vaig córrer una etapa.

- Què em diries de l'organització de la carrera?

- Hi va haver un poc de política. Dugueren reforços de Palma, N'Estarellas, que corria amb el Club de Llubí, i En

Tugores que corria amb el Club de Petra, per controlar millor la carrera i fer guanyar unes persones determinades.

- Quina és la teva opinió sobre el "fracàs" d'En Toni?.

- Crec que En Toni no va poder guanyar la carrera perquè va esser molt "bon al.lot", mentre que els altres foren més dolents.

- Quin va esser el teu competidor més fort?.

- En Ferriol, que aconseguí el primer premi.

- Quina de ses etapes trobares la més dura?.

- La primera, degut a què les condicions climatològiques no ens foren gaire favorables (va ploure).

- Com és habitualment el teu entrenament?

- Faig uns quatre entrenaments setmanals d'uns 60 o 70 quilòmetres cada un. Com pots veure el ciclisme és un esport molt dur, on el sofriment és una constant.

- Quan vares començar a córrer en bicicleta?.

- Vaig començar a córrer als 16 anys, per afició, i ara en tenc 41, però així mateix havia estat 18 anys fora qualcar.

- Haves participat en altres carreres anteriorment?.

- Sí, precisament l'any passat, el "I Premi Pla de Mallorca", vaig tornar quedar segon.

- Per acabar, m'agradaria em diguessis la situació en què es troba el ciclisme dins el nostre poble.

- Ara a Vilafraça, l'afició cap aquest esport no arriba al nivell d'altres pobles veïns. La cosa millor seria que hi hagués un grup de joves de 16 o 17 anys que correguessin. En Toni és el més jove i té 20 o 21 anys.

Moltes gràcies per la teva col.laboració i esper que aquesta no sigui la darrera vegada que ens vegem amb motiu de fer una xerradeta sobre el ciclisme, prova important que aquest esport encara segueix mantenint-se viu dins el nostre poble.

Andreu Bauzá

HISTORIA DE LA LITERATURA CATALANA (I)

Per Pere Garí Ferriol

ÈPOCA MEDIEVAL S.XIII-XIV i XV.

La literatura no era entesa com avui en dia, era lletra escrita que incloïa moltes coses que ara són més específiques per exemple filosofia, etc...

AUTORS: Ramon Llull, 4 grans cròniques, Anselm Turmeda, Bernat Metge, Ausiàs Marc i Novel·les cavalleresques.

RAMON LLULL.- Neix a Ciutat l'any 1232, després de la conquesta. Família noble, es va criar a la cort i va esser patge del Rei, després, als 30 anys, va tenir una visió i, arrel d'aquesta, deixà tot quant tenia i es va dedicar a predicar la religió als àrabs i a escriure. Va peregrinar per tota Europa, demanà ajuda al Papa i als reis per aconseguir gent per anar a terres d'infeels.

Va viatjar algunes vegades al Nord d'Àfrica, intentant demostrar les seves veritats. Va esser expulsat i, fins i tot, apedregat.

Morí a Ciutat, molt major, està enterrat a l'església de Sant Francesc.

La seva obra no ha arribat completa. Va escriure en llatí, àrab i català, i de les 250 obres que va escriure, entre 1265 i 1315, només se n'han trobat algunes, de les que va escriure al principi, en provençal, no n'ha arribada cap.

Va escriure llibres de tot tipus: autobiografies, novel·les, obres filosòfiques científiques, etc... de Ramon Llull es pot dir que és el pare de la llengua culta catalana.

Les principals obres són: Cant de Ramon, Lo desconhort, que expressa la seva frustració per no aconseguir els seus objectius de conquerir infeels.

Llibre de l'ordre de la cavalleria. És una obra didàctica que intenta l'educació dels infants.

Llibre de l'amic a l'amat, i llibre de contemplació (són de filosofia)

Blanquerna (Llibre d'Evast, Aloma i Blanquerna, el seu fill), és un llibre de novel·la narrativa, molt místic.

Félix o Llibre de les meravelles, aquesta novel·la inclou una part dedicada als animals, on agafen el lleó com a rei de tots (llibre de les bèsties). A més d'aquests té escrits una sèrie de llibres de caire científic i altres de filosòfic. Per escriure emprà dues tècniques: el diàleg i l'exemple.

4 GRANS CRÒNIQUES - S. XIII-XIV

El Rei En Jaume I - Cròniques de Jaume I. Cròniques de Ramon Muntaner.

Cròniques de Miquel d'Esclot.

Cròniques de Pere el Cerimoniós.

Els reis feien el projecte i corregien, els escrivans feien els esborranys, i, una vegada corregits es feia l'escrit definitiu.

La crònica és una narració en prosa de fets històrics contats per un personatge que els ha viscut directament, són obres que donen una versió dels fets segons els escriptors. Tenen un valor literari, lingüístic i, sobretot, històric.

La crònica de Jaume I tracta de les conquestes de València, Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

Les altres tracten de les conquestes de els Reis catalans a Espanya i França.

(Continuarà)

NOTICIES FRESQUES

SI EL MES QUE VE no rebeu la revista Santa Bàrbara, no passeu ànsia, no hi ha res de nou, tan sols és que, com tothom, nosaltres també volem tenir vacances.

---+---+---+---

A FINALS de mes els vilafranquers estarem de festa. Ens hagués agradat poder-vos avançar el programa però no ha estat possible, no hem volgut, emperò, treure aquest número sense fer-ne una referència especial, perquè creim que per tots els vilafranquers les festes de LA BEATA signifiquen l'esdeveniment més important de l'any.

Si mirau ben arreu el dibuix de la nostra portada hi veureu la plaça de s'estany ben endiumenjada, a punt de començar la verbena...ah! també hi ha la "coco-vetera".

A veure, idò, si passau unes bones festes MOLTS D'ANYS A TOTS!.

---+---+---+---

BEN PREST, quan rebigueu una carta, veureu que, a continuació del nom del nostre poble hi posaran un número, és el codi postal, la forma en què ho veureu serà aquesta:

VILAFRANCA DE BONANY 07250

---+---+---+---

LES OPOSICIONS per cobrir la plaça d'auxiliar administratiu d'Administració General a l'Ajuntament de Vilafranca seran el proper dia 28 de juliol.

---+---+---+---

SEGONS el Padró d'habitants de l'any 1986 o sigui, l'acabat de fer ara, a la vila som 2180 habitants, hem disminuït, de fa cinc anys ençà, en 107 persones. Dels 2180, 1070 són homes i 1110 dones. Així és que si hi ha qualque home que queda fadrí, és perquè vol.

---+---+---+---

A PESAR QUE a l'estat espanyol el PSOE guanyàs les eleccions, per majoria absoluta, Vilafranca es va mantenir fidel a les seves creences i, una vegada més, donà el seu vot a la Coalició Popular. Mirau els resultats de les eleccions a la vila:

	Distrit	
	Primer	Segon
Censats	920	949
Votants	579	600

Vots nuls	5	4
blancs	-	3
vots vàlids	524	593

PSOE	124	92
A.P.	276	295
P.C.C	-	1
P.S.M.	80	50
U.C.E.	1	1
J.O.N.S.	1	2
C.U.P.R.	1	3
C.D.S.	66	97
P.R.D.	25	48
I.Z.U.	-	4

---+---+---+---

EN TOMEU Ferrer Sansó (d'Es Cremat), ens ha fet a saber que si qualcú vol comprar cupons dels minusvàlids, ell en ven.

---+---+---+---

EL PASSAT dia 7 de juny ens va deixar per passar a millor vida l'Amo En Gori Barceló Font. El vegem a la glòria.

---+---+---+---

NOTA: Si de qualque difunt no posam la fotografia és perquè, malgrat l'haguem demanada, no ens l'han feta arribar. Ens sap greu

